

ภาพจาก <http://Ariasean.wordpress.com/2013/01/07/ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี/>

วัฒนธรรม

เครื่องแต่งกายประจำชาติของชาวมาเลเซียโดยเฉพาะหญิงชาวมาเลเซียที่เป็นมุสลิมนิยมสวมชุดยาว แขนยาว กระโปรงยาวกรอมเท้า สำหรับที่เคร่งครัด จะต้องใส่ถุงเท้า และใช้ผ้าคลุมให้มิดชิดตามหลักศาสนาที่ว่า “ห้ามผมของผู้หญิงสาวต้องแสงแดด” ชุดประจำชาติแบบนี้ มีชื่อเรียกว่าชุด tudung

ลักษณะเด่นของอาหารมาเลเซีย อยู่ที่การใช้สมุนไพร เครื่องเทศ และพริก ปຽรงรสนั้นรสชาติเผ็ดร้อน และมักใช้ผงกะหรี่ เป็นส่วนผสม ไม่ว่าจะป็นอินเดีย คนจีนหรือมาเลเซีย ในป็นขบทานอาหารที่มีผงกะหรี่ นอกจากสมุนไพรหลายชนิดผสมผสานกันเพื่อให้มีกลิ่นหอม ใช้ในการผัดข้าวอาหารมาเลเซียส่วนใหญ่เรียกได้ว่าเป็นอาหารมุสลิม เพราะไม่ใช้เนื้อหมู และไม่ใส่ไวส์ผสม ที่นิยมบริโภคส่วนใหญ่จึงเป็นเนื้อไก่ เนื้อวัว เนื้อแพะ เนื้อแกะ และอาหารทะเล ในเมืองป็นขบมักจะใช้ผงกะหรี่ในการประกอบอาหารมาก เพราะคนส่วนใหญ่ชอบผงกะหรี่ ขณะที่ทางใต้ของประเทศจะนิยมใช้กะทิ คล้ายกับอาหารไทย โดยจะใช้กะทิกับอาหารเกือบทุกอย่าง ข้าว เป็นอาหารจานหลักในทุกมื้อของมาเลเซียเหมือนอาหารไทย แตกต่างกับอาหารยุโรปที่บางมื้อเป็นขนมปัง บางมื้อเป็นเนื้อ หน้าที่าอาหารมาเลเซียอาจคล้ายคลึงกับอาหารอินเดีย แต่อินเดียจะมีกะทิมากกว่า นอกจากนี้ยังมีอาหารมาเลเซียยังมีเครื่องจิ้มคล้ายน้ำพริกกะปิ เรียกว่า ซัมบัล (Sambal) ทำจากพริกป่น หัวหอมและน้ำ

ผู้คนยังที่นี้ยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไว้อย่างดีและให้ความสำคัญกับทุกเทศกาล ทั้งเรื่องการแต่งกายที่สวยงามเป็นพิเศษ การเต้นรำ ฟ้อนรำกันอย่างสนุกสนาน อาหารที่จัดเตรียมกันอย่างพิเศษในวันเทศกาล แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นประเทศที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง โดยเห็นได้

จากในตัวเมืองที่มีอาคารสูงที่ทันสมัย มีความเจริญรุ่งเรืองทางเทคโนโลยี แต่ออกเขตเมืองมาแล้ว จะเห็นทุ่งนาสีเขียว บ้านไม้แบบท้องถิ่น นับได้ว่าเป็นประเทศที่สามารถผสมผสานระหว่างความทันสมัย วัฒนธรรมและธรรมชาติได้อย่างลงตัว

ศาสนา

ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม (ศาสนาประจำชาติ 60.4%) พุทธ (19.2%) คริสต์(11.6%) ฮินดู(6.3%) อื่นๆ (2.5%) และศาสนาประจำเผ่าส่วนน้อยในประเทศ เช่น ศาสนาของกลุ่มชาวเขาเงาะปาซาไก เป็นต้น

ภาษาทางการ

ด้วยความหลากหลายทางเชื้อชาติ จึงทำให้มาเลเซียมีภาษาใช้ที่หลากหลาย เช่น ภาษา มาเลย์ เป็นภาษาราชการ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน นอกจากนี้ยังมีภาษาทมิฬ และ ภาษาประจำของแต่ละเผ่าในประเทศอีกมากมาย

ภาษามาเลย์ หรือ ภาษามลายู (มาเลย์ : Bahasa Melayu) เป็นภาษากลุ่มออสโตรนีเซียน ที่พูดโดยชนชาติมลายูซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของคาบสมุทรมลายู ทางตอนใต้ของประเทศไทย ประเทศ สิงคโปร์ และบางส่วนของเกาะสุมาตรา เป็นภาษาทางการของประเทศมาเลเซีย บรูไน และยังเป็น1 ใน 4 ภาษาทางการของประเทศสิงคโปร์ และยังใช้อย่างแพร่หลายในประเทศติมอร์ตะวันออก สามารถสื่อสารกันได้การภาษาอินโดนีเซีย (ภาษาอินโดนีเซีย) อันเป็นภาษาทางการของประเทศอินโดนีเซีย แต่ใช้ชื่อแยกต่างกันอย่างเหตุผลทางการเมือง เมื่ออยู่ในพื้นที่ต่างกัน การใช้ภาษารสนิยมทางภาษา จึงแตกต่างกันไป แต่มีการตกลงกันระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซียและบรูไนว่า เพื่อความเป็นมาตรฐานในการสื่อสารใช้ภาษาชารีเยา (Bahasa Riau)เป็นมาตรฐานอันเป็นภาษาของหมู่เกาะรีเยาต้นกำเนิดของภาษามลายู